

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1617/0167 van 11 oktober 2016
in de zaak 1213/0616/A/9/0575

In zake: de heer **Dirk DE BRABANDERE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Antoon LUST en Jelle SNAUWAERT
kantoor houdende te 8310 Brugge, Baron Ruzettelaan 27
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomen-
de partijen:*

1. de bvba **FRALAUVA**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Marc D'HOORE en Gregory VERMAERCKE
kantoor houdende te 8200 Brugge, Dirk Marentsstraat 23
waar woonplaats wordt gekozen

2. het college van burgemeester en schepenen van de **stad TIELT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Pieter-Jan DEFOORT en Saartje SPRIET
kantoor houdende te 8020 Oostkamp, Hertsbergestraat 2 B1
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 17 mei 2013 de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 28 maart 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de eerste tussenkomen- de partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Tielt van 20 november 2012 gedeeltelijk ingewilligd.

De deputatie heeft aan de eerste tussenkomen- de partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de nieuwbouw van een loods en mestverwerkingsinstallatie met aanhorigheden, en het regulariseren van een elektriciteitscabine.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 8700 Tielt, Deinsesteenweg 19 en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie F, nummers 272B, 273A, 274C en 283H.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De tussenkomende partijen hebben een schriftelijke uiteenzetting ingediend. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 16 september 2014, waarop de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Bij beschikking van 30 maart 2016 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep aan de negende kamer toegewezen.

Met een tussenarrest van 4 april 2016 heeft de voorzitter van de negende kamer beslist om de debatten te heropenen en de behandeling van het beroep *ab initio* te hernemen.

De partijen zijn opgeroepen om opnieuw te verschijnen voor de openbare zitting van 26 april 2016, waarop de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Geert DE WOLF heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en de tussenkomende partijen zijn schriftelijk verschenen.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.27 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de VCRO betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

1.

De bvba FRALAUVA verzoekt met een aangetekende brief van 26 juni 2013 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 17 september 2013 de eerste tussenkomende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig ingesteld is. Er worden geen excepties opgeworpen.

2.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad TIELT verzoekt met een aangetekende brief van 10 juli 2013 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 17 september 2013 de tweede tussenkomende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig ingesteld is. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Met een aangetekende brief van 18 april 2016 stelt de verzoekende partij de Raad in kennis van het arrest nr. 233.268 dat de Raad van State op 17 december 2015 uitgesproken heeft. De Raad van State vernietigt het besluit van de minister voor leefmilieu van 12 juli 2013 houdende afgifte van de milieuvergunning aan de eerste tussenkomende partij voor het voort exploiteren van een varkenshouderij en het veranderen ervan met een mestverwerkingsinstallatie. De verzoekende partij legt ook een afschrift neer van het verslag van 5 juni 2015 van de auditeur.

De eerste tussenkomende partij bezorgt met een aangetekende brief van 25 april 2016 haar laatste memorie die zij in replek op het auditoraatsverslag bij de Raad van State neergelegd heeft. De verzoekende partij deelt met een aangetekende brief van 25 april 2016 mee dat zij daartegen geen bezwaar heeft, maar legt dan wel op haar beurt haar laatste memorie neer. De eerste tussenkomende partij deelt op 25 april 2016 mee dat zij daartegen geen bezwaar heeft.

2.

Artikel 4.8.25 VCRO belet niet dat de partijen de Raad op de hoogte brengen van de uitslag van een geding bij de Raad van State dat een samenhang vertoont met het huidige geschil. Het arrest en de meegedeelde memories worden, voor zover relevant, bij de beoordeling van de zaak betrokken.

V. FEITEN

Op 19 juli 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de eerste tussenkomende partij bij de tweede tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een mestverwerkingsinstallatie met loods, een weegbrug, tanks, lagune en aanhorigheden, en voor de regularisatie van een elektriciteitscabine.

De aanvraag betreft een bestaande varkenshouderij met 2.944 vleesvarkens.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Roeselare-Tielt', vastgesteld bij koninklijk besluit van 17 december 1979, in agrarisch gebied gelegen.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor er een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, evenmin binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 29 augustus tot en met 27 september 2012, worden er 191 bezwaarschriften ingediend, waarvan een door de verzoekende partij.

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert voorwaardelijk gunstig op 28 augustus 2012.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling, adviseert voorwaardelijk gunstig op 12 september 2012.

De brandweer van de stad Tielt adviseert voorwaardelijk gunstig op 3 oktober 2012.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert ongunstig op 16 november 2012.

De tweede tussenkomende partij weigert op 20 november 2012 als volgt een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste tussenkomende partij:

“ ...

Toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften

(...)

Principieel is het voorwerp van de aanvraag, vanuit louter planologisch oogpunt, in overeenstemming met de vastgelegde ordening, de ruimtelijke en stedenbouwkundige toetsing blijkt uit de hierna volgende rubrieken.

(...)

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

(...)

Overwegende dat een er grootschalige mestbehandelingsinstallatie wordt gebouwd die niet gebonden is aan één enkel bedrijf (60.000 ton/jaar), overwegende dat er slechts een heel klein deel eigen mest verwerkt wordt, overwegende dat de aanvoer van mest uit een ruime omgeving komt waarbij het eigen bedrijf niet centraal gelegen is en dat de lijst slechts indicatief is, gelet op het groot aantal bezwaren die voornamelijk uit de omgeving van het landbouwbedrijf komen, overwegende dat de bezwaren gedeeltelijk gegrond zijn, overwegende dat het landbouwbedrijf gelegen is op korte afstand van het centrum van de stad Tielt, overwegende dat de ruimtelijke impact van het bedrijf en de eventuele verdere expansie ervan, zeker wanneer uitgegaan wordt van een grootschalige inrichting voor mestverwerking, sterk van invloed zal zijn op de aanwezige waarden, overwegende dat de mestverwerkingsinstallatie overlast zal veroorzaken in de omgeving, overwegende dat het perceel gelegen is in mogelijk overstromingsgevoelig gebied en dat er momenteel al problemen zijn met wateroverlast in de omgeving en overwegende dat het gevraagde niet verantwoord is vanuit landschappelijk en ruimtelijk oogpunt, is het voorliggende voorstel ruimtelijk en stedenbouwkundig niet aanvaardbaar.

(...)

Watertoets

Het voorliggende bouwproject heeft een omvangrijke oppervlakte en ligt deels in een recent overstroomd gebied of een risicozone voor overstromingen, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat het schadelijk effect beperkt is tot de veiligheid van het vergunde project zelf. Enige invloed op het watersysteem of de veiligheid van overige vergunde of vergund geachte constructies is te verwachten. Voor het betrokken project werd het watertoetsinstrument op internet doorlopen. Het ontwerp voorziet in een regenwaterreservoir van 20.000 liter met hergebruik en voor de resterende dakoppervlakte zal een infiltratievoorziening geplaatst worden (infiltratieoppervlakte = 64m² en buffervolume = 47100 liter) zodat aan de verordening voldaan wordt.

Momenteel is er reeds wateroverlast gekend in de omgeving zodat deze grootschalige constructie een schadelijk effect zal hebben.

...”

De eerste tussenkomende partij tekent tegen die beslissing op 21 december 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De Dienst Waterlopen van de provincie West-Vlaanderen adviseert voorwaardelijk gunstig op 20 februari 2013.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 21 februari 2013 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 26 februari 2013 beslist de verwerende partij op 28 maart 2013 als volgt om het administratief beroep in te willigen en overeenkomstig gewijzigde plannen een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

4A BESCHRIJVING VAN DE AANVRAAG

De plaats van de aanvraag situeert zich zo'n 2km ten oosten van de markt van Tielt. De site ligt langsheen de N399 - Deinsesteenweg. Aan de overzijde van de aanvraag ligt een regionaal bedrijventerrein. Op het perceel staat een landbouwbedrijf, bestaande uit een bedrijfswoning met diverse varkensstallen en een berging omgeven door weilanden en akkers. De aanvrager baat een varkensbedrijf uit met 2944 vleesvarkens.

Het ontwerp voorziet een uitbreiding van het huidig landbouwbedrijf met de bouw van een loods en een biologische mestverwerkingsinstallatie, alsook het regulariseren van een elektriciteitscabine.

De mestverwerkingsinstallatie bestaat uit een loods met daarnaast twee opslagtanks voor ruwe mest, een opslagtank dunne fractie, twee nitrificatie/dentrificatiebekkens, een nabezinkingstank, een weegbrug, beton- en steenslagverharding, een losstation grondstoffen, drie laad/losstations, een biobed en twee lagunes.

De nieuwe loods (50m x 24,4m) wordt opgetrokken in grijze beton prefab silexpanelen, als dakbedekking worden grijze golfplaten voorzien. Aan de straatzijde is een lichtstraat. De kroonlijsthoogte bedraagt 6,83 en de nokhoogte 10,58m. Aan de zijgevel van de loods wordt een biobed (10m x 3m) alsook een nieuw infiltratiebekken voorzien. Het gebouw heeft aansluiting op een regenwaterput van 20.000 liter met een overloop naar het infiltratiebekken.

De opslagtanks worden opgebouwd uit grijze ter plaatse gestorte betonwanden. De wandhoogte van de opslagtanks detrificatie /nitrificatie en van de nabezinker bedraagt 5,5m en de wandhoogte van de dunne fractie tank en van de tanks ruwe mest is 4,5m. Voor de nieuwe loods wordt een ondergrondse weegbrug (18m x 4m) voorzien. Achter de tanks worden twee nieuwe lagunes aangelegd, met een gezamenlijk oppervlakte van 20.000m². De 3m hoge taluds worden afgedekt met zwarte vijverfolie. De mestverwerkingsinstallatie heeft een capaciteit van 60.000 ton mest/jaar.

Er wordt een nieuwe in- en uitrit voorzien. Ter hoogte van de nieuwe constructies wordt 1.727m² betonverharding voorzien. Ter hoogte van de bestaande bebouwing wordt nieuwe steenslagverharding voorzien.

Deze aanvraag behelst tevens het regulariseren van een elektriciteitscabine (3,4m x 3m). Deze cabine bestaat uit groene prefab betonwanden en is afgewerkt met een plat dak (de hoogte is 2,67m).

In het dossier zit een beplantingsplan. Aan de straatzijde worden bomen (essen of zomereiken) voorzien, alsook in de overhoeken tussen de mestbassins komen groepsgewijze bomen voor. Rond de lagunes wordt een losse heg aangeplant (veldesdoorn, liguster, kornoelje, haagbeuk en hazelaar).

(...)

Tijdens het openbaar onderzoek werden 191 bezwaarschriften ingediend (waarvan 32 buiten de gestelde termijn). De bezwaarschriften handelen over: zonering, motivatie, mobiliteit, groenscherm, waterhuishouding, geurhinder en ongedierte.

Ingevolge de weigeringsbeslissing komt de aanvrager in beroep.

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

De aanvraag is volgens het gewestplan Roeselare-Tielt (KB 17/12/1979) gelegen in een agrarisch gebied.

Volgens artikel 11 van het KB van 28/12/1972 zijn de agrarische gebieden bestemd voor "landbouw in de ruime zin": Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar beoordeelt in het verslag de planologische verenigbaarheid van de aanvraag als volgt:

"Tijdens het openbaar onderzoek werd o.m. opgeworpen dat de mestverwerkingsinstallatie geen deel uitmaakt van het "voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen", aangezien 95% van de mest afkomstig is van derden, met bedrijven van meer dan 20km ver. Deze stelling bewijst dat de activiteiten wel degelijk aansluiten op de landbouw en erop afgestemd zijn, zodat de activiteiten naast het agrarische minstens als para-agrarisch moeten worden aanzien.

Volgens de omzendbrief RO/2006/01 (afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van installaties voor mestbehandeling en vergisting) kunnen installaties voor mestbehandeling en vergisting toegelaten worden voor "een absoluut totaal maximum tonnage van 60.000ton". De aanvraag voldoet aan de bestemming 'agrarisch gebied'. De vraag stelt zich evenwel of de aanvraag verenigbaar is met de goede plaatselijke aanleg (zie verder)."

De deputatie stelt vast dat de aanvraag waarbij wordt voorzien in de bouw van een mestverwerkingsinstallatie waarbij mest zal worden verwerkt, zelfs indien deze mest moet worden aangevoerd, duidelijk aansluit op de landbouw en hierop is afgestemd. Op basis van de stukken van het dossier moet worden vastgesteld dat de mest wordt aangevoerd van bedrijven in een straal van circa 20km rondom de site. Er is dan ook een link met de lokale landbouw. Dat de aanvraag ook voldoet aan de richtlijnen die de omzendbrief RO/2006/01 vooropstelt is ondergeschikt aan deze vaststelling. Onder toevoeging van deze opmerkingen treedt de deputatie bovenstaande toetsing dan ook volledig om de daarin vermelde redenen bij en maakt deze tevens tot de hare. De aanvraag is planologisch in overeenstemming met de bestemming van het gebied.

(...)

De **watertoets** is opgenomen in het decreet integraal waterbeheer, art. 8 en is van kracht sinds 24.11.03. Het bijhorende uitvoeringsbesluit met nadere regels voor de toepassing van de toets is in werking sinds 01.11.06.

Volgens artikel 3 van dit besluit is het advies van de watertoets positief indien vooraf blijkt dat er geen schadelijk effect te verwachten is. De plaats van de aanvraag is gelegen in mogelijks overstromingsgevoelig gebied en de omgeving kent thans problemen met wateroverlast. Er werd advies gevraagd aan de VMM. Deze adviseerde op 05.09.2012 dat de VMM niet bevoegd is om advies te geven.

Gezien de aanvraag betrekking heeft op een landbouwbedrijfsgebouw is een hemelwaterput niet verplicht. Het regenwater wordt opgevangen in regenwaterput van 20.000 liter met een overloop naar het nieuw infiltratiebekken. Het aandeel betonverharding is 1727m² waarvoor een infiltratievoorziening wordt geplaatst. Tijdens het

openbaar onderzoek werd bezwaar ingediend, dat handelt o.m. over vrees tot waterlast. Sinds de nieuwe stallen (vergund in 2011) kent het gebied rondom het bedrijf grote wateroverlast.

De Provinciale Dienst Waterlopen adviseerde voorwaardelijk gunstig, en legt op dat het regenwater van alle verharde oppervlakken en alle dakoppervlakken in een bufferbekken met leegloop naar het grachtenstelsel moet opgevangen worden door een buffervolume van minstens 54 m³ met vertraagde afvoer van 40 m³/u (= buizen met diameter 200mm).

Tijdens de hoorzitting verklaart aanvrager door middel van aangepaste plannen reeds aan de in het advies voorgestelde voorwaarde te willen voldoen. Er werden na de hoorzitting aangepaste plannen ingediend waarin deze voorwaarde wordt geïntegreerd en dit volledig in overeenstemming zoals voorzien in het advies van de Provinciale Dienst Waterlopen. De deputatie stelt vast dat een dergelijke aanpassing kan beschouwd worden als een beperkte aanpassing van de plannen in de zin van artikel 4.3.1, §1 VCRO. De aanpassing dient immers niet om onvolledigheden of onduidelijkheden van de plannen op te vangen maar om de aanvraag in overeenstemming te brengen met “het recht en de goede ruimtelijke ordening”.

Gelet op het feit dat de aangepaste plannen uitvoering geven aan de door de Provinciale Dienst Waterlopen voorgestelde voorwaarde, dient te worden vastgesteld dat de aanvraag geen schadelijke effecten zal veroorzaken op de waterhuishouding en dat de watertoets gunstig kan worden beoordeeld.

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Inzake de toetsing van de aanvraag op het vlak van de goede ruimtelijke ordening stelt de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar in het verslag het volgende:

“Ingevolge artikel 4.3.1, §2 VCRO dient de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van de aanvraag rekening te houden met o.a. de “in de omgeving bestaande toestand” en kan er tevens rekening worden gehouden met een aantal aspecten zoals “functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen”.

De aanvraag ligt langsheen een gewestweg, aan de overzijde van een regionaal bedrijventerrein en biedt daardoor een héél goede ontsluiting voor het landbouwbedrijf. Mobiliteit is een niet te onderschatten aspect bij de inplanting van dergelijk bedrijf. In het dossier zit een indicatieve lijst van mogelijke leveranciers van dierlijke mest naar deze mestverwerkingsinstallatie. Deze leveranciers bevinden zich binnen een straal van 20km van de site. Gezien slechts 3.250 ton/jaar mest van het eigen bedrijf wordt verwerkt en de overige mest (zijnde 56.7500 ton/jaar) afkomstig zal zijn van naburige landbouwbedrijven zal de mobiliteit toenemen.

Tijdens het openbaar onderzoek werd aangekaart dat voor de inrichting van het bedrijventerrein geopteerd werd om een bijkomende ventweg te voorzien. Dit inrichtingsprincipe is een logisch gevolg van de diverse bedrijven die aanwezig zijn op het bedrijventerrein. Op een gewestweg – welke de functie heeft van een doorgaande weg – dient het aantal op- en afritten beperkt te worden.

In het dossier zit een berekening waaruit blijkt dat maximaal 12 à 14 transporten per dag plaatsgrijpen. Volgens de aanvrager wordt er gestreefd om zoveel mogelijk

transporten te combineren (zijnde toevoer van ruwe mest en afvoer van effluent), waardoor minder transportbewegingen zullen plaatsvinden.

Gezien de ligging een vlotte ontsluiting kent op de tweevaksbaan Tielt – Deinze, en op heden veel vrachtverkeer aanwezig is, vormt de beperkte bijkomende mobiliteit geen hinder in deze aanvraag.

Op de site zelf zijn enkel bakstenen constructies waar te nemen, de nieuwe loods wordt opgetrokken in prefab betonpanelen. De uitbreiding is compact en sluit aan met de site. Het materiaalgebruik van de nieuwe constructie past met de bestaande bebouwing. Het ware echter aangewezen dat de kopse gevels worden afgewerkt met ander materiaalgebruik, waardoor er bijvoorbeeld gedacht kan worden aan bardageplanken, hierdoor valt het gebouw minder op in het landschap.

Een probleem bij dit dossier is de geurhinder die voortvloeit uit deze activiteit. In de goedgekeurde milieuvergunning werd dan ook bijkomende voorwaarden opgelegd om deze hinder te beperken.

Gezien de nabijheid van de Poelberg (45 meter hoge heuvel) is het ruimtelijk aangewezen dat het bedrijf aan landschapsintegratie doet. Het bedrijf ligt in een open landschap en grenst aan akkerland. In het dossier zit een plan waaruit blijkt dat het landbouwbedrijf verder wordt geïntegreerd.

Langsheen de Deinsesteenweg worden er ter hoogte van de nieuwe loods essen of zomereiken aangeplant. De boomkruinen zullen het zicht onttrekken van het dakoppervlak, alsook de nieuwe toegang benadrukken tot het bedrijf.

Rond de lagunes wordt een 3m brede streekeigen heestermassief voorzien met groepsgewijs enkele bomen. Er wordt gekozen voor streekeigen soorten die maximaal 4m hoog worden, waardoor de 3m hoge talud in de zomermaanden volledig uit het zicht onttrokken wordt. Het ware aangewezen dat de te beplanten zone 5m breed is, waardoor 3 plantrijen ontstaan en 10% van het aan te planten bosgoed bestaat uit groenblijvende streekeigen beplanting en 20% uit bladhoudende heesters, waardoor ook tijdens de wintermaanden het zicht op de taluds beperkt zal worden. Het kan bijvoorbeeld gedacht worden om ook Ilex aquifolium (Hulst – maat: KL60-80) te voorzien in het plantenassortiment.

Voorliggend ontwerp is mits het opleggen van bijkomende voorwaarde inzake beplanting, materiaalgebruik en waterbuffering in overeenstemming met de goede plaatselijke ordening.”

Tijdens de hoorzitting verklaart aanvrager ook de door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar voorgestelde voorwaarden met betrekking tot het uitbreiden van de landschapsinkleding rondom de lagunes en het afwerken van de kopse gevels met baradage planken te willen integreren in een aangepast plan.

De deputatie stelt vast dat de implementatie van deze voorwaarden in een aangepast plan meer duidelijkheid biedt dan de loutere afgifte van de vergunning onder voorwaarden. Op die manier wordt ook zekerheid geboden omtrent de exacte uitvoering van de voorwaarden. De aangepaste plannen die na de hoorzitting werden ingediend geven volledige uitvoering aan de in het verslag voorgestelde voorwaarden. Ook deze aanpassingen dienen niet om leemten of onvolledigheden in de aanvraag op te lossen maar wel om de aanvraag in overeenstemming te brengen met de goede ruimtelijke ordening zoals voorzien door artikel 4.3.1, §1 VCRO. Gelet op de omvang van de aanvraag en het feit dat de aanpassingen enkel betrekking hebben op het uitbreiden van de

groeninkleding rondom de lagunes en het wijzigen van het materiaalgebruik van de kopse gevels, hebben de aanpassingen enkel betrekking op kennelijk bijkomstige zaken.

Om voldoende zekerheid te hebben met betrekking tot de realisatie van het groenaanplantingen dient wel nog een bijkomende voorwaarde te worden opgelegd volgens dewelk de uitvoering van deze aanplantingen ten laatste dient te gebeuren in het eerst volgend plantseizoen volgend op de afgifte van deze vergunning.

Inzake de mobiliteit stelt de deputatie vast de bijkomende transporten die de aanvraag zal genereren beperkt blijven (mede door het wegvallen van de bestaande transporten voor de afvoer van eigen mest vermits dit nu op de site zelf kan worden verwerkt). Het profiel van de gewestweg is in staat om bijkomend vrachtverkeer op te vangen. Zelfs met inbegrip van het bijkomend transportverkeer zal de capaciteit van de gewestweg niet verzadigd worden. In dit verband kan ook verwezen worden naar het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer dat hieromtrent geen bemerkingen heeft geformuleerd. Door middel van het plaatsen van een verkeersbord type D1d zal worden voorzien in een gescheiden in- en uitrit, dit komt de verkeersveiligheid ter hoogte van de site ten goede.

Met betrekking tot de geurhinder wenst de deputatie te onderstrepen dat enige vorm van geurverstoring inherent is aan het leven in agrarisch gebied. De deputatie stelt vast dat er in deze geen elementen aanwezig zijn waaruit zou blijken dat de geuremissie de grenzen te boven gaat van hetgeen mag verwacht worden bij de normale uitbating van het agrarisch gebied. Inzake het gebruik van diverse technieken om de geuremissie te beperken verwijst de deputatie integraal naar de corresponderende milieuvergunning en de in dat verband opgelegde bijzondere voorwaarde.

Onder toevoeging van bovenstaande opmerkingen en gelet op de aangepaste plannen treedt de deputatie bovenstaande toetsing van de aanvraag zoals geformuleerd in het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar volledig om de daarin vermelde redenen bij en maakt deze tevens tot de hare.

Ingevolge de licht aangepaste plannen is de aanvraag in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening.

4D CONCLUSIE

Overwegende dat de aanvraag strekt tot een uitbreiding van het huidig landbouwbedrijf met de bouw van een loods en een biologisch mestverwerkingsinstallatie, alsook de regularisatie van een elektriciteitscabine; dat de bouwplaats volgens het gewestplan gelegen is in agrarisch gebied en hier planologisch mee in overeenstemming is; dat de stipte naleving van het advies van de brandweer als voorwaarde bij de vergunning wordt opgelegd; dat er na de hoorzitting licht aangepaste plannen werden ingediend waarbij de voorwaarden van zowel de provinciale dienst waterlopen als de door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar voorgestelde voorwaarden inzake het voorzien van bardage planken op de kopse gevels en de uitbreiding van de groenelementen rondom de lagunes, worden geïntegreerd; dat deze aanpassingen kunnen worden beschouwd als beperkte aanpassingen in de zin van artikel 4.3.1, §1 VCRO; dat de site gelet op haar ligging langs een gewestweg een goede ontsluiting kent; dat de aanvraag voorziet in een compacte uitbreiding en ingevolge de aangepaste plannen voorziet in passend materiaalgebruik en een weloverwogen integratie in het landschap; dat een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd inzake de periode waarin de groenaanplantingen gerealiseerd moeten worden; dat de aanvraag op het vlak van hinder geen bijzondere problemen zal

doen ontstaan; dat de gelet op licht gewijzigde plannen de aanvraag in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening;

...

Dat is de bestreden beslissing.

Op 8 november 2012 verleent de verwerende partij aan de eerste tussenkomende partij een milieuvergunning voor het voort exploiteren en veranderen van een varkenshouderij met een mestverwerkingsinstallatie. Tegen die beslissing heeft onder meer de verzoekende partij bij de Vlaamse Regering administratief beroep ingesteld. Op 12 juli 2013 beslist de Vlaamse minister voor leefmilieu om het beroep gedeeltelijk gegrond te verklaren en de gevraagde milieuvergunning onder voorwaarden af te geven.

Met het arrest met nummer 233.268 van 17 december 2015 vernietigt de Raad van State op vordering van onder meer de verzoekende partij het besluit van de Vlaamse minister voor leefmilieu van 12 juli 2013.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat de tijdigheid van het beroep betreft:

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig ingesteld is. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat het belang van de verzoekende partij betreft:

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij verantwoordt haar belang in het verzoekschrift als volgt:

“ ...

De verzoekende partij woont te 8700 Tielt, Wielmakerstraat 8. De achterzijde van zijn woning en zijn tuin kijken uit op de bouwplaats (stukken 14 en 17). De landbouwgronden van verzoekende partij palen daarbij onmiddellijk aan de bouwplaats (stuk 15).

Daarnaast is verzoekende partij ook zaakvoerder van de nv De Brabandere Dirk, die onder de naam van De Brabandere Trucks een toonzaal (grotendeels in openlucht) uitbaat recht tegenover de bouwplaats (stukken 13, 16 en 17).

De verzoekende partij is van rechtswege belanghebbende partij, nu hij rechtstreekse hinder en nadelen zal ondervinden als gevolg van de vergunningsbeslissing (art. 4.8.11, §1, lid 1, 3° VCRO).

Het bestaande landbouwbedrijf zorgt, vooral sinds het bijbouwen van een nieuwe stal in 2011, waarbij het bedrijf uitbreidde met maar liefst 1522 mestvarkens, voor erge geurhinder. Verzoekende partij dient deze geurhinder nu de hele dag door te ondergaan, zowel wanneer hij zich in zijn woning bevindt, alsook wanneer hij gaat werken in zijn zaak tegenover de bouwplaats.

Het is evident dat de uitbreiding van het landbouwbedrijf met een mestverwerkingsinstallatie voor maar liefst 60.000 ton mest, voor een aanzienlijke bijkomende geurhinder zal zorgen.

Daarnaast zal de verzoekende partij ook visuele hinder ondergaan van het vergunde. De mestverwerkingsinstallatie is immers een bijzonder omvangrijke constructie, zoals ook uit de bouwplannen blijkt. Die installatie wordt als het ware in de achtertuin van verzoekende partij neergepoot. Ook vanop zijn werkplek zal hij overigens rechtstreeks uitkijken op industriële installatie.

Daarnaast ondergaat de verzoekende partij ook nu reeds ernstige wateroverlast door het bedrijf. In 2011 is immers een bijkomende varkensloods geplaatst. Naar aanleiding van die werken zijn heel wat landbouwpercelen tussen de bestaande landbouwbedrijf en de woning van verzoekende partij opgehoogd. Het betrof niet alleen een beperkte ophoging ter hoogte van de landbouwloods, maar ook een aanzienlijke onvergunde reliëfwijziging van die percelen, op sommige plaatsen meer dan 60 cm. Ook het perceel waarop voor een groot deel zal worden gebouwd, zijnde het perceel kadastraal bekend 274c, werd toen opgehoogd.

Die illegale reliëfwijziging had ook een wijziging van de erfdienstbaarheid van waterafloop voor gevolg, reden waarom de verzoekende partij zich genoodzaakt zag om de eigenaars van die grond te dagvaarden voor het vredegerecht te Torhout (stuk 9). Die procedure is op heden nog aanhangig en er is een deskundige aangesteld om de uitgevoerde reliëfwijzigingen te begroten en in kaart te brengen. In die procedure heeft verzoekende partij overigens meerdere getuigenissen naar voor gebracht over de uitgevoerde reliëfwijzigingen (stuk 8).

Doordat de bestreden beslissing een mestverwerkingsinstallatie vergunt en daarbij noodzakelijkerwijs ook het reliëf zoals dit uit de plannen blijkt, wordt die illegale reliëfwijziging bestendigd en impliciet geregulariseerd, zodat die wateroverlast zich zal blijven voordoen. Die wateroverlast zal overigens ongetwijfeld nog toenemen, nu de bij de mestverwerkingsinstallatie vergunde lagunes aflopende (en ondoordringbare) randen hebben, vanwaar de neerslag nog meer op de landbouwpercelen van verzoekende partij zal afvloeien.

*Al deze elementen zullen er overigens ook toe leiden dat de waarde van de landbouwgronden, alsook van de woning van verzoekende partij ernstig zal verminderen.
...*

2.

De eerste tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partij.

De exceptie luidt als volgt:

“ ...

Daar verzoekende partij als derde belanghebbende een verzoek tot vernietiging indient, dient hij overeenkomstig artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO aan te tonen dat hij door de uitvoering van de bestreden beslissing rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden.

Het omschreven belang dient te blijken uit het inleidende verzoekschrift. Er wordt geen rekening gehouden met latere bijstellingen, aanpassingen of uitbreidingen van het belang

zoals mondeling toegelicht ter zitting wanneer deze reeds in het inleidend verzoekschrift hadden kunnen worden verwoord (...). Het aantonen van het rechtens vereiste belang kan ook niet op ontvankelijke wijze voor het eerst gebeuren in de wederantwoordnota (...) noch kan hierin een ander belang ingeroepen worden dan in het inleidend verzoekschrift (...).

Hoewel de rechtspraak van uw Raad weliswaar niet vereist dat het bestaan van hinder of nadelen absoluut zeker is, vereist uw Raad daarentegen wel dat het bestaan van de opgeworpen vormen van hinder/nadelen voldoende waarschijnlijk/aannemelijk gemaakt worden.

Het **loutere nabuurschap** op zich volstaat niet zonder meer om een verzoekende partij het rechtens vereiste belang bij het voorliggende beroep te verschaffen (...).

Evenmin volstaat het **louter beschikken over zakelijke/persoonlijke rechten** op een perceel dat onmiddellijk paalt aan het betrokken perceel (...).

In voorliggend geval dient bij de beoordeling van het belang evenzeer rekening gehouden te worden met de concrete ligging van de woonplaats van de verzoekende partij.

Zoals reeds aangehaald in onderhavige memorie, bevindt deze woning zich in het **agrarische gebied en aldus zonevreed**. Uw Raad stelt hieromtrent terecht – eveneens in navolging van de vaste rechtspraak van de Raad van State – dat dergelijke verzoekende partijen een hoge tolerantiegraad aanhouden ten opzichte van landbouwgerelateerde activiteiten in zijn directe omgeving (...).

Daarenboven is de **hoofdzakelijke windrichting** afkomstig uit zuidwestelijke richting. Dit impliceert dat de wind hoofdzakelijk afkomstig is uit de richting van de woonplaats van de verzoekende partij en dit in de richting van het bedrijf van de tussenkomende partij (en niet omgekeerd).

Uit het inleidende verzoekschrift (zie pagina 2 en 3) kan de tussenkomende partij volgende zaken afleiden waarop de verzoekende partij zich meent te kunnen steunen ter onderbouwing van diens belang:

- Verzoekende partij zou zaakvoerder zijn van nv De Brabandere Trucks, die uitgebaat wordt recht tegenover de beoogde bouwplaats;
- Geurhinder
- Visuele hinder
- Wateroverlast
- Waardevermindering

Het valt op dat de verzoekende partij zich hierbij louter en alleen beperkt tot vage/nietszeggende beweringen die door geen enkel stuk gestaafd kunnen worden. Dit kan dan ook geenszins volstaan ter ondersteuning van het belang in het licht van de uiteengezette principes en de rechtspraak van uw Raad.

Het spreekt voor zich dat de eventuele hinder die ondervonden zou worden door nv De Brabandere Trucks – waarvan de verzoekende partij opwerpt zaakvoerder te zijn, zonder verder bewijs – in deze compleet irrelevant is aangezien deze vennootschap niet de verzoekende partij is (en/of in zake is). Los hiervan en louter ondergeschikt wijst de tussenkomende partij hierbij ten overvloede op de rechtspraak van Uw Raad (in navolging van de rechtspraak van de Raad van State) dat vennootschappen geen “zintuiglijke hinder”

kunnen ervaren, waaronder onder andere visuele hinder, hinder ingevolge het ondoelmatige ruimtegebruik, mobiliteitshinder, geluidshinder, trillingshinder en geurhinder worden begrepen (...).

Wat de geurhinder betreft, wordt beweerd dat de verzoekende partij reeds geurhinder zou ondervinden van de bestaande inrichting en dat het 'evident is dat de uitbreiding van een landbouwbedrijf met een mestverwerkingsinstallatie voor maar liefst 60.000 ton mest, voor een aanzienlijke bijkomende geurhinder zal zorgen.'

Deze loutere bewering wordt nergens ook maar enigszins aannemelijk gemaakt, laat staan afdoende aangetoond. Het spreekt voor zich dat de (beweerde) bestaande hinder geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing en dus niet het belang tegen het bestreden besluit kan ondersteunen.

Daarenboven kan met betrekking tot de bestreden beslissing de mogelijke geurhinder niet als rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadeel worden opgeworpen om als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO te worden aangemerkt. Uw Raad oordeelde hieromtrent reeds dat mogelijke reuk- en geurhinder niet als hinder of nadeel kan worden ingeroepen om aan de toepassing van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO (thans artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO) te voldoen vermits dit op zich geen causaal verband heeft met de stedenbouwkundige aanvraag, maar verband houdt met de voorwaarden van de milieuvergunning (...).

Ten tweede wordt aangevoerd dat verzoekende partij visuele hinder zou ondervinden omdat hij vanaf de achterzijde van zijn woning en zijn tuin zou uitkijken op de bouwplaats. Eveneens zou de verzoekende partij vanop zijn werkplek (bij nv De Brabandere Dirk) zicht hebben op de installatie.

Ook hier betreft het loutere beweringen en verder dan een aantal luchtfoto's geraakt de verzoekende partij klaarblijkelijk niet. Dit is echter zwaar onvoldoende om het belang afdoende te kunnen ondersteunen.

Het loutere feit dat 'men zicht heeft op een installatie' betekent geenszins zonder meer dat er sprake is van visuele hinder. Hiervoor is meer vereist en de verzoekende partij blijft in gebreke om dit afdoende te onderbouwen, zodat hieruit geen belang geput kan worden.

Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij vanuit de gebruikelijke vertrekken van zijn woning een rechtstreeks zicht zou hebben op de beoogde installatie, laat staan dat er sprake is van visuele hinder:

- *Tussen de beoogde bouwplaats en de woning van de verzoekende partij bevinden zich nog tal van landbouwakkers waarop gewassen geteeld worden. Dit beperkt op zich reeds 'het zicht'.*
- *Uit de eigen luchtfoto's die de verzoekende partij overlegt, blijkt dat achter de eigenlijke tuin nog een aantal weiden liggen waarbij op het uiteinde een aantal bomen aanwezig zijn. Ook hier is er aldus een eigen natuurlijke buffer die het 'rechtstreekse zicht' van de verzoekende partij op zijn minst drastisch beperkt.*
- *Voor zover er al sprake kan zijn van 'een zicht' blijkt uit de eigen foto's van de verzoekende partij evenzeer dat de inrichting van de tussenkomende partij zich (zowel nu als in de toekomst) aan de rechterzijde bevindt en dus buiten het gezichtsveld (gekeken vanaf de woning van de verzoekende partij).*

Als de verzoekende partij al last heeft van visuele hinder, zal dit eerder veroorzaakt zijn door het regionale bedrijventerrein dat loodrecht op de woning van de verzoekende partij ingeplant is. Dit heeft echter geen uitstaans met het bestreden besluit.

De beoogde inrichting van de tussenkomende partij zal daarenboven omgeven zijn door groenaanplanting, zonder dat als een 'groen scherm' zal beschouwd kunnen worden (zie stuk 3 en 7).

Uit de vergunde plannen blijkt daarenboven dat de constructies op zich allemaal gebruikelijke landbouwconstructies betreffen, die zo compact mogelijk bij de bestaande bebouwing ingeplant worden en waarvan de loods en de opslagtanks het verst verwijderd zijn van de woonplaats van de verzoekende partij.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij geenszins voldoende aannemelijk dat hij visuele hinder zal ondervinden door het bestreden besluit.

Verzoekende partij beweert dat er in 2011 een illegale reliëfwijziging is gebeurd van het perceel waarop de mestverwerkingsinstallatie zou komen. De verwijzing die wordt gemaakt naar de dagvaarding voor het vredegerecht te Tielt en de aanstelling van een deskundige bewijst echter niets. Op 7 mei 2013 is er een afstapping geweest met de aangetelde gerechtsdeskundige. Tussenkomende partij heeft steeds ontkend dat hij illegale reliëfwijzigingen heeft doorgevoerd. Bovendien werd er tot op heden geen deskundigenverslag opgesteld en is er bijgevolg al evenmin een uitspraak in deze zaak. Aangezien er geen bewijs voorligt dat aantoonde dat de mestverwerkingsinstallatie effectief zal gebouwd worden op een perceel dat illegaal werd opgehoogd, kan ook niet worden bewezen dat de bouw van deze constructie blijvende wateroverlast met zich zal meebrengen.

De verzoekende partij geeft tot slot nog een potentiële waardeminderung van haar landbouwgronden en woning aan als nadeel waardoor artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO van toepassing zou zijn.

Deze waardervermindering zou voortvloeien uit de drie voorgaand vermelde hinderaspecten. Aangezien deze drie hinderaspecten niet op een vereist belang wijzen in hoofde van de verzoekende partij, wordt niet op voldoende en concrete wijze aangetoond dat haar eigendommen door de uitvoering van de bestreden beslissing een waardevermindering dreigen te ondergaan, laat staan dat er ook maar iets aangereikt zou worden waaruit de waardevermindering zou blijken.

Op grond van bovenstaande uiteenzetting kan worden geconcludeerd dat verzoekende partij niet op voldoende wijze aantoonde dat hij door de uitvoering van de bestreden beslissing hinder of nadelen zal ondervinden.

...

3.

De verzoekende partij repliceert in haar wederantwoordnota als volgt op de exceptie:

“ ...

De verzoekende partij heeft in zijn verzoekschrift duidelijk en concreet de hinder en nadelen die hij van de bouw van de mestverwerkinginstallatie kan ondervinden geduid.

Het is daarbij zo dat de verzoekende partij niet alleen vlak naast de bouwplaats woont (zie onder meer stuk 15), maar dat hij ook dag in dag uit als zaakvoerder van de NV De Brabandere Dirk werkt op de vlak tegenover de bouwplaats gelegen vestiging “De Brabandere Trucks”. Naast kantoorwerk bestaat zijn takenpakket uit het tonen en verkopen van vrachtwagens, die in een toonzaal in openlucht zijn gesteld, op amper 20 meter van de bouwplaats (stuk 13, stuk 26 H-I). In tegenstelling tot wat de tweede tussenkomende partij voorhoud, toont de verzoekende partij wel degelijk die hoedanigheid aan (stuk 16).

In tegenstelling tot wat de tweede tussenkomende partij voorhoud, heeft de verzoekende partij nooit gesteld eveneens op te treden voor de NV De Brabandere. De verzoekende partij heeft er enkel op gewezen dat de omstandigheid dat hij zowel woont als werkt in de onmiddellijke omgeving van de bouwplaats, zijn hinder en nadelen, vooral wat betreft de visualiteit en de geurhinder des te ernstiger maakt. In die optiek heeft het overigens niet eens zin hebben om ook namens de NV De Brabandere op te treden, nu een vennootschap inderdaad niet hoort of ziet.

Nu de tweede tussenkomende partij hieromtrent betwisting voert, voegt de verzoekende partij een kadastraal uittreksel waaruit duidelijk blijkt waar zijn woning en landbouwgronden zijn gelegen. Ten overvloede voegt hij daarbij ook nog zijn eigendomsakte van zijn hofstede, alsook van de aan de bouwplaats palende percelen (stukken 18 - 20).

Overigens gaat de tweede tussenkomende partij er ten onrechte van uit dat de verzoekende partij zonevreemd zou wonen. De hofstede van de verzoekende partij is immers een actief uitgebate landbouwexploitatiezetel, voor de landbouwactiviteit van zijn echtgenote (stuk 21).

Daarnaast eist de tweede tussenkomende partij stelselmatig dat de verzoekende partij onomstotelijk zou aantonen dat hij in ieder geval hinder en nadelen zal ondergaan van de uitvoering van de bestreden beslissing. In ieder geval stelt artikel 4.8.11, § 1, lid 1, 3° VCRO zeer duidelijk dat het volstaat dat men “rechtstreekse of onrechtstreekse nadelen kan ondervinden”.

*De mogelijkheid van hinder, die mogelijks door het bestreden besluit kan worden veroorzaakt, volstaat derhalve in rechte. Zie o.m.:
(...)*

De verzoekende partij heeft in zijn verzoekschrift overigens duidelijk aangetoond dat bijkomende hinder en nadeel ingevolge de uitvoering van de bestreden beslissing onvermijdelijk zullen zijn.

Het is weinig ernstig dat de tweede tussenkomende partij betwist dat er geurhinder uit zal gaan van een mestverwerkingsinstallatie. Het is van algemene bekendheid dat de aan- en afvoer van mest alsook het verwerken daarvan in een mestverwerkingsinstallatie geurhinder veroorzaakt.

*Dit wordt overigens in de bestreden beslissing ook erkend, zij het dat men eraan toevoegt dat men dit in agrarisch gebied maar moet ondergaan:
(...)*

De verwerende en de tweede tussenkomende partij kunnen aldus in redelijkheid niet betwisten dat er geurhinder en dus hinder voor de verzoekende partij zal zijn. Of die

geurhinder in casu door de verzoekende partij dient getolereerd te worden, betreft de grond van de zaak en is voor de beoordeling van het belang verder niet relevant.

*Evenmin is het ernstig dat de tweede tussenkomende partij de geurhinder probeert te minimaliseren, omdat “de hoofdzakelijke windrichting” de zuidwestelijke richting zou zijn (p. 12 memorie van antwoord tweede tussenkomende partij). Dit argument is zeer misleidend, nu zuidwestelijke windrichting inderdaad de dominante is in Vlaanderen, maar dat zelfs die “dominante” windrichting zich slechts 12,5 % van de tijd voordoet:
(...)*

Daarenboven is het zoals gezegd zo dat de verzoekende partij dag in dag uit ten noorden van de inrichting werkt.

*Daarnaast houdt de tweede tussenkomende partij, onder verwijzing naar het arrest nr. S/2011/0083 voor dat geurhinder geen “hinder of nadeel” zou zijn in de zin van art. 4.8.11, § 1, lid 1, 3° VCRO. Die visie is evenwel manifest onjuist. Sedert de inwerkingtreding van de VCRO kan er immers niet meer over getwist worden dat ook geurhinder een aspect van goede ruimtelijke ordening is. Met name één van de hinderaspecten van art. 4.3.1, § 2 VCRO. De parlementaire werken laten daar geen twijfel over bestaan:
(...)*

(Parl. St. VI. Parl. 2008-09, Stuk 2011/1, 186)

Er kan dus ten aanzien van een stedenbouwkundige vergunning geen onderscheid gemaakt worden tussen zogenaamde stedenbouwkundige hinder en milieuhinder. Die verouderde visie gaat er overigens aan voorbij dat met elk gebouw ook een functie wordt vergund, die op zich ook vaak een ernstige ruimtelijke impact creëert. Dit is des te meer het geval nu het in casu gaat om een mestverwerkingsinstallatie. Het gaat dus niet zomaar om een loods die mogelijks ook voor andere, zelfs niet milieuvergunningsplichtige doeleinden zou kunnen worden aangewend, maar om een constructie die slechts één mogelijke functie heeft.

De overweging in het arrest nr. S/2011/0083 is niet alleen een obiter dictum, maar bovendien een alleenstaand geval. In latere arresten wordt dit onderscheid niet meer gemaakt (...).

*In het arrest nr. A/2013/0301 van 11 juni 2013 heeft U raad geurhinder overigens uitdrukkelijk als een “hinder en nadeel” bestempeld:
(...)*

Ook de visuele hinder wordt door de tweede tussenkomende partij schromelijk geminimaliseerd.

De achterzijde van de woning van de verzoekende partij is immers pal op de bestaande varkenshouderij gericht. Het is net aan de achterzijde dat de woning van de verzoekende partij talloze ramen heeft (stuk 26 A), waaronder deze van de leefruimte, die allen rechtstreeks uitkijken over de bouwplaats (stukken 26 B-F). De bouwplaats bevindt zich immers pal tussen de bestaande varkenshouderij en de woning van de verzoekende partij. Ook vanuit zijn tuin zal de verzoekende partij evident uitkijken op de mestverwerkingsinstallatie (stuk 26 G).

Daarenboven wordt opnieuw geen rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij dag in dag uit op de mestverwerkingsinstallatie zal kijken vanuit zijn toonzaal in openlucht, waar hij zoals gezegd werkt (stukken 26 H&I). De toonzaal is op nog geen 20 meter van de bouwplaats gelegen. Daarnaast beperkt de tweede tussenkomende partij de

visuele hinder ten onrechte tot de constructies onmiddellijk palende aan de Deinsesteenweg, maar vergeet zij dat de hoger liggende lagunes tot vlakbij de woning van de verzoekende partij zullen komen (zie stuk 15). Daarbij werd in de bestreden beslissing als voorwaarde opgelegd dat die door een groen scherm zouden worden omheind, zodat het weinige resterende open karakter van de percelen achter de woning van de verzoekende partij ook op die wijze verder zal worden aangetast.

Daarnaast is het evident dat er slecht beperkte delen van het jaar gewassen zullen staan op de landbouwgronden tussen de bouwplaats en de woning van de verzoekende partij. Die gewassen zullen daarenboven nooit voldoende hoog zijn om het zicht op de mestverwerkingsinstallatie te ontnemen.

Daarnaast blijft de tweede tussenkomende partij, in weerwil van de stukken voorhouden dat er geen sprake zou zijn van wateroverlast. Verzoekende partij legt nochtans een heel aantal getuigenverklaringen voor (stuk 8). Ook uit het stuk 7 van de tweede tussenkomende partij blijkt de wateroverlast zich daadwerkelijk voordoet. In dat stuk 7 is immers een schrijven van het stadsbestuur van Tielt te vinden, dat gewag maakt van wateroverlastproblemen. De stad gaat er daarbij ten onrechte van uit dat die wateroverlast zou voortvloeien uit een onvoldoende voorziene buffer (schrijven van de stad d.d. 08/11/2012, p. 5 stuk 7 tweede tussenkomende partij). Uit het eigen antwoord van de aanvrager (p 6 van stuk 7 tweede tussenkomende partij) blijkt dat het probleem evenwel daar niet ligt.

De brief van de technische raadsman van de aanvrager van 28 februari 2013 (p. 1 van stuk 7 tweede tussenkomende partij) is overigens misleidend, in die zin dat daar de indruk wordt gegeven dat er recent aanpassingswerken zouden zijn uitgevoerd waarvan de stad akte zou hebben genomen. Volgens de correcte lezing van het stuk 7 blijkt, zijn de buffervoorzieningen waarvan sprake reeds sedert de bouw van de nieuwe stal aanwezig.

Wat de waardevermindering van de eigendommen van de verzoekende partij betreft, is het evident dat deze zich zal voordoen. Zelfs al zou het zo zijn dat geen van de overige hinder en nadelen voorhanden zou zijn, quod non, dan nog is het zo dat een potentiële koper van de hofstede van de verzoekende partij uiteraard de ligging vlak naast een mestverwerkingsinstallatie in rekening zal brengen bij de bepaling van zijn bod. Die hinderaspecten zullen dus zeker meespelen, of zij nu reëel zijn of niet.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Met de bestreden beslissing geeft de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning af voor onder meer een mestverwerkingsinstallatie met een maximale capaciteit van 60.000 ton per jaar als uitbreiding van een bestaande varkenshouderij die als hinderlijke inrichting klasse 1 ingedeeld is. Zoals blijkt uit artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, is dat het type van inrichting dat de decreetgever als het meest hinderlijk voor de mens en het leefmilieu beschouwt.

Uit het verzoekschrift en de daarbij gevoegde stukken blijkt dat de woonplaats van de verzoekende partij in de onmiddellijke nabijheid van de bouwplaats gelegen is. Het kan niet in ernst worden ontkend dat de bestreden beslissing een hinderlijke impact, vooral op het vlak van geurhinder, op de woonomgeving van de verzoekende partij kan hebben, ongeacht wat de overheersende windrichting is. Anders dan de eerste tussenkomende partij beweert, kan geurhinder wel degelijk

in aanmerking worden genomen ter staving van het belang in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO.

De tegenwerping dat de woning van de verzoekende partij zonevreemd is en dat in agrarisch gebied de tolerantiedrempel voor hinder door agrarische of para-agrarische activiteiten navenant moet zijn, doet daar niet anders over oordelen. Het volstaat dat de verzoekende partij, om van een voldoende belang te getuigen, het risico op geurhinder als gevolg van de bestreden beslissing aannemelijk maakt. Zij hoeft niet aan te tonen dat er onaanvaardbare of ondraaglijke hinder zal zijn.

2.

De eerste tussenkomende partij repliceert met een aangetekende brief van 5 maart 2014 dat het onaanvaardbaar is dat de verzoekende partij bij de wederantwoordnota een “nieuw en uitgebreid fotodossier” voegt zonder dat de antwoordnota zoiets uitlokt, en formuleert, zonder met zoveel woorden de wering te vragen, daarover “het meeste voorbehoud”. Zij legt, zonder dat het Procedurebesluit zoiets voorziet, zelf een fotodossier neer als repliek op de wederantwoordnota.

Omdat het belang afdoende blijkt uit het verzoekschrift, is de vraag irrelevant of de verzoekende partij de draagwijdte van het recht op verdediging in de wederantwoordnota tegen de exceptie van niet-ontvankelijkheid wel overschreden heeft, zoals de eerste tussenkomende partij beweert. Het wordt in het midden gelaten wiens recht van verdediging door wie miskend wordt.

De exceptie wordt verworpen.

VII. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

Een eerste middel ontleent de verzoekende partij aan de schending van artikel 1.1.4 VCRO, artikel 4.3.1, §1, 1°, b VCRO, artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het eerste en tweede middelonderdeel argumenteert de verzoekende partij het volgende:

“... ”

Eerste onderdeel

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening in de eerste plaats dient rekening te houden met de ordening in de onmiddellijke omgeving, waarbij die beoordeling steeds in concreto dient te gebeuren (...).

Het arrest nr. 212.596, Gorissen, van 11 april 2011, bevestigt dit andermaal en zulks in identieke termen als in het arrest nr. 210.447, Van Gils, van 18 januari 2011: “Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede plaatselijke aanleg, dient de vergunningverlenende overheid in de eerste plaats rekening te houden met de ordening in de onmiddellijke omgeving. Deze beoordeling dient in concreto te geschieden en uit te gaan van de bestaande toestand”.

Ook uw Raad is die vaste rechtspraak inmiddels bijgetreden :

“Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, moet de vergunningverlenende overheid in de eerste plaats rekening houden met de ordening in de onmiddellijke omgeving. Deze beoordeling moet in concreto gebeuren en uitgaan van de bestaande toestand.”
(...).

Dat die beoordeling in het licht van de bestaande toestand in concreto dient te gebeuren, verzet zich ertegen dat de vergunningverlenende overheid zich beperkt tot stijlformules, of verwijst naar (vermeende) algemene stedenbouwkundige principes die niet in concreto worden getoetst (...). Er dient dus in ieder geval rekening te worden gehouden met de unieke kenmerken van de concrete omgeving.

(...)

Hoe ruim de “onmiddellijke omgeving” is, hangt overigens ook af van de omvang van de werken. Waarbij een aanvraag tot oprichting van een carport slechts de directe onmiddellijke omgeving relevant zal zijn (...), zal de impact van een omvangrijke hinderlijke inrichting (zoals in casu) uiteraard zich in een ruimere “onmiddellijke omgeving” voordoen.

Van een in concreto beoordeling van de goede ruimtelijke ordening is in de bestreden beslissing evenwel geen sprake. Dit is in het algemeen het geval, maar valt des te meer op met betrekking tot de beoordeling van de geurhinder. Het bestaande bedrijf zorgt immers reeds voor een zeer aanzienlijke geurhinder. Dit is ook de reden waarom er n.a.v. de aanvraag voor een bijkomende mestverwerkingsinstallatie aanzienlijk protest rees, hetgeen zich heeft geuit in maar liefst 191 bezwaarschriften.

In de bestreden beslissing leest men hierover evenwel niets, behoudens dan volgende, wel zeer ruime “algemene regel” (...):

(...)

Een dergelijke algemene formulering betreft evident geen in concreto beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Dit klemmt des te meer daar de verwerende partij volstaat met de loutere bewering dat “enige vorm van geurverstoring inherent is aan het leven in agrarisch gebied”, waarbij de omstandigheid dat aan de overzijde van de weg een regionaal bedrijventerrein is gelegen, waar honderden werknemers dag in dag uit werken.

Ook de overzijde van de weg mag bij de beoordeling aan de onmiddellijke omgeving niet uit het oog worden verloren (...).

Aan die overzijde bevinden zich de toonzalen van diverse garages. Zo ook de toonzaal van de onderneming van verzoekende partij, die zich recht tegenover de bouwplaats bevindt (stuk 13). Daarnaast bevinden zich ook nog de toonzaal van de Mercedes garage en van de BMW garage. Eveneens tegenover de bouwplaats bevindt zich het bedrijf Injextru Plastics en even verder ook de nv VMH, beiden met talloze werknemers (stuk 13). De honderden werknemers en klanten van die bedrijven zullen dus dag in, dag uit met de geurhinder geconfronteerd worden;

Hierdoor werd door ondermeer verzoekende partij ook gewezen tijdens het openbaar onderzoek. In zijn bezwaarschrift d.d. 21 september 2012 liet verzoekende partij ondermeer gelden :

(...)

De verwerende partij heeft aldus geen toets aan de onmiddellijke omgeving uitgevoerd. Die toets is nochtans het eerste werk van de vergunningverlenende overheid.

Daarenboven werd er tijdens het openbaar onderzoek ook uitvoerig ingegaan op de onverenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving. Dat de verwerende partij hier dan ook volstaat met de loutere stijlformule dat geurhinder inherent is aan agrarisch gebied, is dan ook volstrekt onwettig.

Die stijlformule is immers niet alleen in strijd met de in de onmiddellijke omgeving bestaande toestand, die geenszins enkel uit agrarisch gebied bestaat, maar is op zich reeds niet dienend om de concrete hinder te beoordelen. Immers, zelfs al zou het aangevraagde een met het agrarisch gebied verenigbare constructie zijn – quod non, zie tweede middel – dan nog betekent dit niet dat een dergelijke constructie op elke plaats in het agrarisch gebied past. Daartoe dient net de toets aan de goede ruimtelijke ordening en aan de onmiddellijke omgeving.

Tweede onderdeel

De toetsing aan de goede ruimtelijke ordening door middel van de beoordeling van de relevante aandachtspunten ex art. 4.3.1, §1, lid 1, 1° VCRO, houdt in dat de vergunningverlenende overheid die aspecten zelf toetst.

Hoger is reeds gebleken dat de wel zeer algemene beschouwing dat geurhinder inherent is aan het agrarisch gebied, de bestreden beslissing niet kan dragen. De enige andere overweging die in het bestreden besluit is terug te vinden met betrekking tot die – in het kader van de concrete aanvraag van erg essentiële – geurhinder, is een verwijzing naar de “corresponderende milieuvergunning en de in dat verband opgelegde bijzondere voorwaarde” (bestreden beslissing p. 10). Nochtans vloeit uit art. 4.3.1, §1, lid 1, 1°, b) VCRO, waarin bepaald wordt dat de vergunningverlenende overheid de vergunning dient te weigeren wanneer deze niet in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening, voort dat de verwerende partij in de stedenbouwkundige procedure een geheel eigen beoordeling dient te maken van de hinderaspecten.

Ook geurhinder, die volgens sommigen eerder een milieukundig hinderaspect zou zijn, quod non, valt onder te beoordelen hinderaspecten van art. 4.3.1, §2, VCRO. Dit was de uitdrukkelijke bedoeling van de decreetgever :

(...)

Ook Uw Raad wees er reeds op dat ook de geurhinder een te beoordelen hinderaspect is, wanneer relevant (...).

Daarnaast benadrukt ook artikel 1.1.4 VCRO dat bij het vorm geven van de ruimtelijke ordening (hetgeen uiteraard ook via vergunningsbeslissingen gebeurt) ook rekening dient te worden gehouden met de gevolgen voor het leefmilieu.

Ook vóór de inwerkingtreding van de VCRO was dit overigens reeds het geval. De Raad van State wees er in haar rechtspraak immers steeds op dat alle vormen van hinder die een inrichting kan veroorzaken ook bij de stedenbouwkundige vergunningsprocedure in rekening dient te worden gebracht en dat aldus niet kan worden volstaan met de verwijzing naar de corresponderende milieuvergunningsprocedure :

(...)

Ook uw Raad mocht dit reeds benadrukken :

(...)

Dit alles is bovenal zo omdat de naleving van de milieuhygiënische normen niet zondermeer garandeert dat het aangevraagde ook vanuit stedenbouwkundig oogpunt –

en meer bepaald vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening – aanvaardbaar is.
(...)

De loutere verwijzing naar de milieuvergunningsprocedure is dus op zich reeds onwettig.

Dit alles klemmt in casu des te meer, nu de verwerende partij, die ook de corresponderende milieuvergunning heeft verleend, ook n.a.v. die milieuvergunning de geurhinder niet heeft beoordeeld, maar deze voor zich uit heeft geschoven middels het opleggen van volgende bijzondere voorwaarde :

“Stallen

Binnen de 60 dagen bezorgt de exploitant in toepassing van de omzendbrief LNE 2012/1 (BS 16/8/2012) een audit (door een deskundige in de materie) op alle aanwezige stallen (m.i.v. de ammoniakemissie-armestal). Dit dient in viervoud bezorgd te worden aan de deputatie.”

(stuk 4, p. 21).

Daarenboven is die milieuvergunning geenszins de definitieve beslissing over de aanvraag, nu die vergunning door heel wat omwonenden, waaronder ook de verzoekende partij, reeds op 26 december 2012 reeds werd aangevochten bij de minister (stukken 5 en 6).

Op het ogenblik van de bestreden beslissing wist de verwerende partij dus dat de corresponderende milieuvergunning en vooral de – blijkbaar voor haar beoordeling over de geurhinder essentiële – opgelegde bijzondere voorwaarde ter discussie stond en het dus geenszins zeker was dat die bijzondere voorwaarde zou behouden blijven.

De beoordeling van de aanvraag in het licht van de onmiddellijke omgeving, of beter gezegd het gebrek daaraan, schendt aldus art. 4.3.1, §1 en 2, VCRO, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

...”

2.

De verwerende partij antwoordt:

“ ...

Eerste onderdeel

In het eerste middelonderdeel stelt verzoekende partij dat het aspect geurhinder niet in concreto werd onderzocht.

Bij aanvang stelt verzoekende partij dat het bestaande bedrijf reeds “zeer aanzienlijke geurhinder” veroorzaakt. Vooreerst wordt deze bewering op geen enkele wijze gestaafd. Daar waar verwerende partij wordt verweten dit aspect niet in concreto te hebben onderzocht moet worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt het tegendeel te bewijzen, laat staan dit enigszins aannemelijk te maken. Indien verzoekende partij de mening is toegedaan dat de bestaande geuremissie de gangbare norm van het agrarisch gebied te boven gaat, dan dient zij dit ook concreet aan te tonen. Het is maar al te makkelijk om iets te beweren zonder enig concreet bewijs om vervolgens aan verwerende partij te verwijten dat de bestreden beslissing geen omstandige geurbeoordeling bevat. Het principe dat men zijn standpunt moet motiveren geldt evenzeer voor verzoekende partij, ook hij dient de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Daarenboven verwijst verzoekende partij enkel en alleen naar bestaande geurhinder. Deze vermeende hinder wordt veroorzaakt door de huidige exploitatie van het bedrijf (varkensbedrijf nvdr.). Het is dan ook in die optiek dat de deputatie er op wijst dat er geen sprake kan zijn van een zuivere stadslucht in het landbouwgebied, enige vorm van "geur" is immers inherent aan het wonen en leven in het agrarisch gebied. In het kader van voorliggende aanvraag dient dan ook te worden aangetoond dat er sprake zou zijn van eventuele bijkomende geurhinder waardoor de gangbare normen van het agrarisch gebied en de normen die gelden voor dergelijke exploitaties meer in het bijzonder, worden overschreden. De deputatie heeft op basis van de stukken van het dossier vastgesteld dat dit niet het geval is en verwijst bijkomend ook naar de voorziene maatregelen in de milieutechnische component van de exploitatieaanvraag. Deze motivatie wordt op geen enkele manier concreet weerlegd, ze worden gewoon zonder meer ontkend! Het louter oneens zijn met de motivatie van de bestreden beslissing kan evenwel geen aanleiding geven tot een vernietiging van de bestreden beslissing (...).

Er wordt ook verwezen naar een aantal toonzalen en garages aan de overzijde van de bouwplaats. Zowel de werknemers als klanten van die bedrijven zouden de bestaande geurhinder als storend ervaren. Wat de verwijzing naar andere bedrijven betreft moet worden vastgesteld dat deze stelling te herleiden is tot een loutere actio popularis. Gelet op het feit dat verzoekende partij voorliggend beroep in eigen naam instelt, ontleent verzoekende partij ook geen persoonlijk belang voor wat betreft eventuele hinder in hoofde van de NV De Brabandere Dirk (De Brabandere Trucks).
(...)

Tweede onderdeel

Verzoekende partij wijst er een tweede maal op dat de geurhinder een relevant aspect is in deze aanvraag en verwerende partij een eigen beoordeling dient te maken.

Met herneming van hetgeen reeds werd uiteen gezet in het kader van het eerste middelonderdeel, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij op dit punt wel degelijk een eigen beoordeling heeft gemaakt. Het feit dat verwerende partij zich beperkt tot het stelselmatig beweren van het tegendeel doet hieraan geen enkele afbreuk. Bij verwerende partij ontstaat dan ook de indruk dat verzoekende partij via de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning de afgeleverde milieuvergunning nogmaals in vraag wil stellen.
..."

3.

De eerste tussenkomende partij antwoordt:

" ...

Ontvankelijkheid van het middel

Voor zover het middel gebaseerd is op en/of verwijst naar het regionale bedrijventerrein en de hierop aanwezige bedrijven, is het middel onontvankelijk.

De verzoekende partij kan vanzelfsprekend geen vorderingen stellen in naam van andere personen/bedrijven hetgeen het verbod op een actio popularis zou miskennen.

Daarenboven is de eigen vennootschap van de verzoekende partij (nv De Brabandere Dirk) zelf geen verzoekende partij en/of in zake zodat ook uit diens naam geen rechtsgeldige vorderingen gesteld kunnen worden.

Daarenboven heeft de tussenkomende partij reeds uitvoerig uiteengezet dat het de verzoekende partij elk belang ontbeert bij zijn inleidende verzoekschrift, o.m. wat betreft de beweerde geurhinder en de reliëfwijziging.

Ten einde nutteloze herhaling te vermijden, verwijst de tussenkomende partij naar hetgeen hieromtrent reeds uiteengezet werd (zie randnummer 0-0). Dit mag hier woordelijk overgenomen worden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.
(...)

Gegrondeheid van het middel

Eerste onderdeel

Bij de beoordeling van de aanvraag dient overeenkomstig **artikel 4.3.1 VCRO** rekening gehouden te worden met de **in de omgeving bestaande toestand**. Vroeger was het inderdaad zo dat de Raad van State en uw Raad een specifieke oordeel innamen omtrent de onmiddellijke omgeving en eventueel ook omtrent de ruimere omgeving.

Thans moet er bij de beoordeling van de aanvraag echter gekeken worden naar de **‘relevante omgeving’** en dient er op zich geen opsplitsing te gebeuren tussen de onmiddellijke en de ruimere omgeving.

(...)
Uw Raad oordeelde reeds herhaaldelijk als volgt:
(...)

Het is evenzeer vaste rechtspraak dat uw Raad de gemaakte beoordeling van de goede ruimtelijke ordening slechts marginaal kan toetsen en enkel kennelijk onredelijke beoordelingen kunnen dan ook mogelijk tot een vernietiging aanleiding geven:

Omwille van de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de vergunningverlenende overheid oefent de Raad slechts een marginale controle uit op het onderzoek naar de verenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening.

In de uitoefening van zijn wettigheidtoezicht kan de Raad zijn beoordeling van de feiten en van de eisen van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde administratieve overheid, die daarbij over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

(...)
De verzoekende partij beschikt klaarblijkelijk over een ander dossier, want in het bestreden besluit worden maar liefst 3 bladzijden gewijd aan de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening (zie stuk 8, pagina 8, 9 en 10).

Een dergelijke beoordeling kan bezwaarlijk als een loutere stijlformule beschouwd worden en/of als kennelijk onredelijk gelet op het voorwerp van de aanvraag. Het loutere feit dat het bestreden besluit een ander oordeel velt omtrent de goede ruimtelijke ordening dan de verzoekende partij, impliceert op zich geen onwettigheid.

Het bestreden besluit gaat heel uitvoerig in op het gunstig verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundige Ambtenaar, waarbij het bestreden besluit zich uitdrukkelijk aansluit en waarvan het de beweegredenen tot de hare maakt (zie stuk 8, pagina 10).

Het bestreden besluit gaat zelfs nog een stap verder en voegt nog tal van zaken toe aan de reeds uitgebreide beoordeling die de Provinciaal Stedenbouwkundige Ambtenaar gemaakt heeft.

Zoals reeds toegelicht, diende het bestreden besluit bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening rekening te houden met de in de omgeving bestaande toestand, met name de relevante omgeving.

Doordat in haar beoordeling van de goede ruimtelijke ordening wordt verwezen naar zowel het landbouwbedrijf van tussenkomende partij (de site zelf), het nabijgelegen bedrijventerrein, het omliggende agrarisch gebied, de nabijgelegen Poelberg als naar de mestleveranciers binnen een straal van 20 km, blijkt duidelijk dat er voldoende rekening werd gehouden met de relevante omgeving.

Voor zover dit al op ontvankelijke wijze opgeworpen zou kunnen worden, quod non, stelt verzoekende partij ten onrechte dat er bij de beoordeling van de in de omgeving bestaande toestand geen rekening werd gehouden met het bedrijventerrein, gelegen aan de overzijde van het landbouwbedrijf van de tussenkomende partij.

Zoals reeds benadrukt, gaat het bestreden besluit uitvoerig in op alle mogelijke aspecten die opgesomd worden in artikel 4.3.1 VCRO (mobiliteit, functionele inpasbaarheid, geurhinder, landschappelijke inpasbaarheid) waaruit geconcludeerd wordt dat de beoogde inrichting in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening.

Deze beoordeling is correct gebeurd en kan geenszins als kennelijk onredelijk bestempeld worden. De verzoekende partij toont alleszins het tegendeel niet aan in het inleidende verzoekschrift.

Het valt overigens niet in te zien hoe de geplande inrichting van de tussenkomende partij niet verenigbaar zou kunnen zijn met het regionale bedrijventerrein en/of de goede ruimtelijke ordening hiervan.

*De omzendbrief RO/2006/01 bepaalt dat mestverwerkinginstallaties zowel in agrarisch gebied als in bedrijventerreinen kunnen opgericht worden. **Grootschalige mestbehandelings- en vergistingsinstallaties (met een capaciteit van meer dan 60 000 ton/jaar) moeten zelfs verplicht, omwille van hun aard, omvang en verkeersgenererende impact, worden ingeplant op regionale bedrijventerreinen** (industriegebieden of specifiek daarvoor voorziene bedrijventerreinen voor afvalverwerking en –recyclage).*

Als grootschalige mestverwerkingsinstallaties enkel kunnen vergund worden in regionale bedrijventerreinen, dan spreekt het voor zich dat kleinere mestverwerkingsinstallaties (zoals deze van de tussenkomende partij) zich evenzeer zouden kunnen vestigen op dit regionale bedrijventerrein waarmee ze aldus bestemmingsconform zijn op grond van de Omzendbrief. Bezwaarlijk kan de verzoekende partij aldus argumenteren dat de geplande inrichting van de tussenkomende partij strijdig zou zijn met de goede ruimtelijke ordening.

Het eerste onderdeel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Tweede onderdeel

Ten einde nutteloze herhaling te vermijden, verwijst de tussenkomende partij naar hetgeen reeds bij het eerste onderdeel van dit middel werd uiteengezet waaruit de onontvankelijkheid, minstens de ongegrondheid van het middel afdoende blijkt.

Specifiek omtrent de geurhinder had de PSA enkel verwezen naar de corresponderende milieuvergunning (en de aldaar opgelegde bijzondere voorwaarden), maar het bestreden besluit vult dit nog als volgt aan (zie stuk 8, pagina 10):

(...)

Deze beoordeling is geenszins kennelijk onredelijk en/of foutief, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Dit geldt des te meer gelet op de hogere tolerantiedrempel omtrent eventuele 'geur' die geldt binnen het agrarische gebied (en a fortiori het industriegebied).

(...)

Aangezien hinder in de vorm van geurhinder een subjectief element is, kon de verwerende partij niet zelf nagaan of de verzoekende partij effectief hinder ondervindt. Om hierover een zo goed mogelijke beoordeling te kunnen maken, werd onderzocht of er elementen aanwezig waren waaruit zou blijken dat de geuremissie de grenzen te boven gaat van hetgeen mag verwacht worden bij de normale uitbating van het agrarische gebied. Dergelijke elementen waren in dit geval niet aanwezig en zelfs voor uw Raad slaagt de verzoekende partij er niet in het tegendeel aan te tonen.

Als onderdeel van haar beoordeling – en dus niet als enige beoordelingsgrond – kon het bestreden besluit rechtsgeldig en terecht bijkomend verwijzen naar de bijzondere voorwaarde hieromtrent die reeds aan de tussenkomende partij werd opgelegd in het kader van de verleende milieuvergunning. Deze bijzondere voorwaarde heeft als doel de geuremissie te beperken en dit vormt een objectief element waarmee de verwerende partij rekening kon houden bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

Verzoekende partij stelt dan ook ten onrechte dat de verwerende partij niet zelf een toetsing maakt van de geurhinder en louter verwijst naar de milieuvergunningsprocedure.

In dit geval is er daarentegen helemaal geen sprake van een loutere/uitsluitende verwijzing naar een milieuvergunning ter motivatie van de verenigbaarheid van een hinderaspect met de goede ruimtelijke ordening. Verwerende partij maakte zelf een nieuwe en afzonderlijke beoordeling over de mogelijke geurhinder en de verenigbaarheid er van met de goede ruimtelijke ordening. Bij deze beoordeling hield zij terecht o.a. rekening met de reeds in de milieuvergunning opgelegde bijzondere voorwaarde omtrent de beperking van geuremissie. Aangezien de stedenbouwkundige vergunning en milieuvergunning aan elkaar gekoppeld zijn, is het overbodig dat de verwerende partij nogmaals dezelfde bijzondere voorwaarde zou opleggen bij het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning. Het loutere feit dat een hoger beroep aanhangig gemaakt was, doet hieraan niets af: dit administratief beroep heeft geen schorsende werking en laat de beslissing in eerste aanleg overeind tot op het moment dat de bevoegde Minister een nieuwe beslissing genomen heeft.

Het tweede onderdeel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

...”

4.

De tweede tussenkomende partij sluit zich bij het middel aan.

5.

De verzoekende partij repliceert in haar wederantwoordnota:

“ ...

Eerste onderdeel

(...)

De verwerende partij geeft een al te enge lezing aan het middelonderdeel en gaat er blijkbaar van uit dat het enkel betrekking heeft op de geurhinder. Haar verweer komt er in wezen op neer dat de verzoekende partij er niet in slaagt om te bewijzen dat er wél overmatige geurhinder zou zijn. De verwerende partij eist dus dat de verzoekende partij zou aantonen dat de geurhinder van die aard is dat de verwerende partij de vergunning had moeten weigeren.

De verwerende partij gaat daarbij voorbij aan de omstandigheid dat artikel 4.3.1, §§ 1 en 2 VCRO aan haar de decretale taak opleggen om de vergunningsaanvraag te onderzoeken en te beoordelen. Dit is overigens niet meer dan logisch, nu het evident net de verwerende partij is die alle expertise ter zake in huis heeft.

Het is dan ook niet ernstig dat de verwerende partij die onderzoeksplicht probeert te verleggen naar de verzoekende partij, die volgens haar dan maar zelf het onderzoek dient te doen naar de hinderaspecten en moet aantonen dat de geurhinder problematisch is. Dit terwijl de verzoekende partij zoals gezegd niet de expertise ter zake heeft. Daarenboven kan de verzoekende partij zich uiteraard ook geen bijkomende stukken laten voorleggen door de aanvrager (cf. artikel 22 Dossiersamenstellingsbesluit), kan zij geen plaatsbezoek doen, ...

Het is dus met recht en reden dat de omwonenden, zoals de verzoekende partij, van de verwerende partij mogen eisen dat zij een zorgvuldig, concreet én volledig onderzoek doet van de vergunningsaanvraag.

Dat dit in casu niet is gebeurd, dát is de reden voor de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Geheel ten overvloede kan daar nog aan worden toegevoegd dat uit de bestreden beslissing zélf al blijkt dat er toch bijkomende voorwaarden nodig zijn om de geurhinder aanvaardbaar te maken. Alleen verwijst zij daarvoor “integraal naar de corresponderende milieuvergunning en de in dat verband opgelegde bijzondere voorwaarde”.(...) De verwerende partij kan aldus onmogelijk voorhouden dat er geen probleem van geurhinder is, nu zij het zelf noodzakelijk achtte dat er bijzondere voorwaarden werden geformuleerd. Zij heeft dit probleem niet aangepakt in de bestreden beslissing, maar louter verwezen naar een andere beslissing van haarzelf, met name de milieuvergunning. Die beslissing bestaat inmiddels evenwel niet eens meer, maar is vervangen door de beslissing van de minister dd. 12 juli 2013. Die bijzondere voorwaarde werd door de minister zelfs uitdrukkelijk geschrapt (stuk 22, p. 15, art. 2.1).

De uiteindelijk door de minister opgelegde voorwaarden zijn overigens ook volstrekt onvoldoende vanuit milieu-technisch oogpunt, maar dit zou ons hier te ver leiden. Brevitatis causa kan worden verwezen naar het verzoekschrift tot nietigverklaring van die milieuvergunning die door (onder meer) de verzoekende partij bij de Raad van State werd neergelegd (stuk 25; vooral het eerste middel gaat hierop in).

De tweede tussenkomende partij verwijst naar het artikel van DESMET om voor te houden dat Uw Raad minder aandacht besteedt aan het strikte begrip van de “onmiddellijke omgeving” en dat uit Uw recente rechtspraak blijkt dat die “onmiddellijke omgeving” voor de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening eerder wordt opgevat als de voor de aanvraag “relevante” omgeving.

(...)

Dit argument keert zich evenwel evident tegen de tweede tussenkomende partij, nu onmogelijk kan betwist worden dat ook het bedrijventerrein tot de in casu relevante omgeving behoort, wanneer het gaat om de inplanting van een omvangrijke mestverwerkingsinstallatie. Een dergelijk bedrijventerrein heeft immers net als kenmerk dat er dag in dag uit talloze personen – werknemers, zaakvoerders en cliënteel – zich in een grote concentratie vlakbij de mestverwerkingsinstallatie zullen bevinden, alwaar zij al gauw minstens 8 uur per dag zullen vertoeven.

Met dat bedrijventerrein wordt geen enkele rekening gehouden, wat de tweede tussenkomende partij ook mag beweren. Het bedrijventerrein komt slechts één maal ter sprake, met name in het verslag van de PSA, zoals geciteerd in de bestreden beslissing.(...) Daar wordt evenwel niet de impact van de mestverwerkingsinstallatie op dat bedrijventerrein beoordeeld. Er wordt louter gesteld dat voor het bedrijventerrein een ventweg werd voorzien, maar dat dit niet nuttig is voor de mestverwerkingsinstallatie.

Een dergelijke onrechtstreekse vermelding van het bedrijventerrein betekent evident niet dat het ook daadwerkelijk werd betrokken bij de toetsing aan de onmiddellijke omgeving.

Ook de uiteenzetting van de tweede tussenkomende partij over de omzendbrief RO/2006/01 is volstrekt irrelevant.

Eerstens is het zo dat de tweede tussenkomende partij geen andere motivering voor de bestreden beslissing naar voor kan schuiven.

Daarenboven gaat zij er aan voorbij dat de omzendbrief geen verordend karakter heeft (...). Men kan dus niet de decretaal vereiste in concreto beoordeling van de goede ruimtelijke ordening ter zijde schuiven onder verwijzing naar een omzendbrief (...). Dat is nochtans exact wat de tweede tussenkomende partij voorstelt: omdat het zo in de omzendbrief staat, zou de mestverwerkingsinstallatie in ieder geval in overeenstemming zijn met de goede ruimtelijke ordening. De tweede tussenkomende partij dicht de omzendbrief aldus niet alleen verordende kracht toe, zij vereenzelvigt ook de bestemmingsconformiteit (het enige waarover de omzendbrief uitspraak doet) (...) met de verenigbaarheid van met de goede ruimtelijke ordening, nochtans twee duidelijk onderscheiden zaken.

Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt de onontvankelijkheid van het middelonderdeel op. De tweede tussenkomende partij werpt de onontvankelijkheid van het eerste middel op “voor zover het middel gebaseerd is op en/of verwijst naar het regionale bedrijventerrein en de hierop aanwezige bedrijven”. Ook die exceptie heeft dus enkel betrekking op het eerste middelonderdeel.

Deze excepties falen evenwel naar recht.

De verzoekende partij beklagt zich immers over de onvoldoende beoordeling van de geurhinder en met name de impact daarvan op de onmiddellijke omgeving.

Het valt daarbij inderdaad het meest op dat het bedrijventerrein volstrekt niet in die beoordeling werd betrokken. Maar ook ten aanzien van zijn woning wordt de verzoekende partij geschaad in zijn belangen doordat de verwerende partij geen concrete beoordeling maakt van de geurhinder, maar slechts stelt dat men in het agrarisch gebied wat toleranter moet zijn, om daarna gewoonweg te verwijzen naar de – eveneens door haar verleende – milieuvergunning.

Ook als bewoner van zijn hofstede heeft de verzoekende partij aldus van de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek van de vergunningsaanvraag in zijn omgeving gekregen, hetgeen hij nochtans mag verwachten (supra, A.2). Ook als bewoner van zijn hofstede wordt de verzoekende partij dus wel degelijk in zijn belang geschaad door de in het middelonderdeel aangevochten onwettigheden.

Daarenboven is het zo dat de verzoekende partij wél degelijk ook belang heeft bij de impact die de mestverwerkingsinstallatie zal hebben op het bedrijventerrein, zeker voor wat betreft de visuele hinder en de geurhinder, nu hij daar dag in dag uit werkt.

De opmerking van de overige partijen dat de verzoekende partij hieromtrent geen belang heeft omdat de NV De Brabandere geen partij is in onderhavige zaak, is daarbij volstrekt onjuist. Het zullen immers evident niet de rechtspersonen zijn, maar wel de natuurlijke personen aanwezig op het bedrijventerrein die de geurhinder zullen ondergaan, nu een vennootschap evident geen zintuiglijke hinder kan ondergaan (...).

Subsidiair dient er op te worden gewezen dat een middelonderdeel evident geen “actio popularis” kan vormen, zoals de verwerende en de tweede tussenkomenende partij nochtans beweren.

Er is immers slechtst één actio, zijnde de vordering tot nietigverklaring. Hoger werd reeds aangetoond dat de verzoekende partij een voldoende belang heeft bij die vordering.

Het spreekt voor zich dat, eenmaal is uitgemaakt dat een verzoekende partij belang heeft om de annulatie te bekomen van een administratieve rechtshandeling, zij bij bepaling belang heeft bij ieder middel dat tot die annulatie kan leiden (en dus bv. niet bij een middel dat enkel tegen een overtoollige motivering opkomt).

(...)

Tweede onderdeel

In het tweede middelonderdeel heeft de verzoekende partij aangetoond dat art. 4.3.1, § 1, lid 1, 1° VCRO vereist dat de vergunningverlenende overheid zelf alle hinderaspecten die aan de stedenbouwkundige aanvraag zijn verbonden, toetst. Er werd aangetoond dat dit in casu niet is gebeurd, maar dat louter werd verwezen naar de corresponderende milieuvergunningsprocedure. Daarnaast werd erop gewezen dat, naast het feit dat een dergelijke beoordeling door verwijzing op zich reeds niet kan, deze nog problematischer is omdat er in die corresponderende milieuvergunning geen daadwerkelijke voorwaarden werden opgelegd. Daarenboven wist de verwerende partij dat die corresponderende milieuvergunning spoedig uit het rechtsverkeer zou verdwijnen, nu reeds op 26 december 2012, zijnde meer dan 3 maand vóór het nemen van de bestreden beslissing, die milieuvergunning reeds werd aangevochten bij de minister (stukken 5 en 6).

Ook de tweede tussenkomende partij dient te erkennen dat de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de geurhinder steunt op de in de milieuvergunning opgelegde bijzondere voorwaarden:

(...)

In tegenstelling tot wat de tweede tussenkomende partij voorhoudt maakt de koppeling tussen stedenbouwkundige vergunning en milieuvergunning de zelfstandige beoordeling van de hinderaspecten, waaronder ook de geurhinder, niet overbodig.

Die koppeling houdt immers slechts in dat de stedenbouwkundige vergunning is geschorst totdat de milieuvergunning wordt bekomen. Wordt de milieuvergunning geweigerd, dan vervalt ook de stedenbouwkundige vergunning.

Die koppeling garandeert evenwel niet dat de voorwaarden die de verwerende partij in haar eigen milieuvergunningsbeslissing had opgelegd, behouden blijven. Zo staat niets eraan in de weg dat de aanvrager afstand doet van zijn vergunningsaanvraag en een nieuwe aanvraag indient. Ook kan de exploitant na het verlenen van de vergunning op een later tijdstip een wijziging van de milieuvoorwaarden aanvragen. Tot slot is het natuurlijk ook mogelijk dat er door derden beroep wordt aangetekend tegen de milieuvergunning die door de verwerende partij werd verleend, hetgeen in casu ook is gebeurd.

Het is daarbij ook in casu zo dat de minister in beroep de voorwaarden in verband met de geurhinder heeft gewijzigd. Zij heeft daarbij uitdrukkelijk de door de Deputatie opgelegde voorwaarde geschrapt en andere voorwaarden opgelegd. (stuk 22, p. 15, art. 2.1).

De opgelegde bijzondere voorwaarden waarnaar de bestreden beslissing verwijst zijn dus amper vier maanden na de bestreden beslissing reeds uit de rechtsorde verdwenen.

Dit illustreert aldus zeer duidelijk waarom art. 4.3.1, §§ 1 en 2 VCRO uitdrukkelijk aan de stedenbouwkundig vergunningverlenende overheid oplegt een eigen, zelfstandige beoordeling van de hinderaspecten te maken.

De door de verwerende partij gemaakte beoordeling schendt dan ook art. 4.3.1, §§ 1 en 2 VCRO, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ook de bewering van de tweede tussenkomende partij dat de verwerende partij de geurhinder niet zou kunnen onderzoeken omdat dit een subjectief gegeven betreft, is onjuist. Het is van algemene bekendheid dat olfactorische metingen kunnen worden uitgevoerd. Ook dat heeft de verwerende partij naar aanleiding van de talloze bezwaren verzuimd, noch heeft zij de aanvrager gevraagd een dergelijke studie voor te leggen.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verwerende partij en de eerste tussenkomende partij stellen dat het niet aan de verzoekende partij is om zich zorgen te maken over de geurhinder die de werknemers en klanten van het nabij de bouwplaats gelegen regionale bedrijventerrein kunnen ondervinden. Dat neemt niet weg dat de verzoekende partij zelf, als omwonende, geurhinder kan ondervinden en belang heeft bij de betwisting van de beoordeling ter zake in de bestreden beslissing.

Voorts blijkt dat de verzoekende partij in het middel nergens enige wettigheidskritiek formuleert die vreemd is aan de bescherming van haar belang als omwonende waarop de ontvankelijkheid van het beroep steunt. Het belang bij het middel kan de verzoekende partij niet worden onzegd.

2.

Luidens artikel 4.3.1, §1, eerste lid VCRO wordt een vergunning geweigerd als de aanvraag onverenigbaar is met, aan de ene kant, de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, tenzij er daarvan op geldige wijze is afgeweken, en aan de andere kant met de goede ruimtelijke ordening. De verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening wordt in overeenstemming met de in artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO bepaalde beginselen beoordeeld.

Voor het gebied waarin de betrokken percelen gelegen zijn, geldt er geen bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan. Het maakt evenmin deel uit van een vergunde verkaveling. Bij ontstentenis van gedetailleerde stedenbouwkundige voorschriften van een ruimtelijk uitvoeringsplan of bijzonder plan van aanleg, of van verkavelingsvoorschriften die met toepassing van artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 3° VCRO worden geacht de goede ruimtelijke ordening te regelen, beschikt het vergunningverlenende bestuursorgaan, waar het de toets van een aanvraag aan de goede ruimtelijke ordening betreft, over een discretionaire bevoegdheid om de feiten te beoordelen. De Raad mag zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats van die van de bevoegde overheid stellen. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheids.toezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of het vergunningverlenende bestuursorgaan de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of het van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

Artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO bepaalt dat de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4 VCRO beoordeeld moet worden. Artikel 1.1.4 VCRO luidt als volgt:

“ ...

De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.

...”

Het vergunningverlenend bestuursorgaan dat zich over een bouwaanvraag uitsprekt, moet, gelet op artikel 1.1.4 VCRO, ook oog hebben voor de impact van de aanvraag op de ruimtelijke draagkracht en het leefmilieu.

3.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de door de bestreden beslissing vergunde mestverwerkingsinstallatie in de nabijheid van de woning van de verzoekende partij ingeplant wordt.

De verzoekende partij voert aan dat de geurhinder, als aandachtspunt van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, in de bestreden beslissing oppervlakkig beoordeeld werd en dat de verwerende partij zich van vage en algemene overwegingen bediend heeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat er tijdens het openbaar onderzoek 191 bezwaarschriften ingediend werden, waarvan 32 laattijdig. Zoals blijkt uit de bespreking van de bezwaarschriften in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Tielt van 20 november 2012, is geurhinder zowat een constant bezwaar. Ook in het onder meer door haar ingediende bezwaarschrift van 21 september 2012 heeft de verzoekende partij aangevoerd dat de bestaande geurhinder al problematisch is en dat de uitbreiding met een mestverwerkingsinstallatie de draagkracht van de omgeving, waarin zowel residentiële woningen als landbouwexploitatiewoningen voorkomen, ernstig overschrijdt.

4.

In de bestreden beslissing citeert de verwerende partij, waar het de geurhinder betreft, het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar waarbij zij zich uitdrukkelijk aansluit. Het verslag beperkt zich ter zake tot de overweging:

“ ...

Een probleem bij dit dossier is de geurhinder die voortvloeit uit deze activiteit. In de goedgekeurde milieuvergunning werd dan ook bijkomende voorwaarden opgelegd om deze hinder te beperken.

... ”

De verwerende partij motiveert ter weerlegging van het bezwaar van de geurhinder:

“ ...

Met betrekking tot de geurhinder wenst de deputatie te onderstrepen dat enige vorm van geurverstoring inherent is aan het leven in agrarisch gebied. De deputatie stelt vast dat er in deze geen elementen aanwezig zijn waaruit zou blijken dat de geuremissie de grenzen te boven gaat van hetgeen mag verwacht worden bij de normale uitbating van het agrarisch gebied. Inzake het gebruik van diverse technieken om de geuremissie te beperken verwijst de deputatie integraal naar de corresponderende milieuvergunning en de in dat verband opgelegde bijzondere voorwaarde.

... ”

Die motivering is ontoereikend. De hogere tolerantie die bewoners in agrarisch gebied voor geurhinder moeten opbrengen, is een algemene overweging die niet afdoet aan de opdracht van de verwerende partij om, bij de beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening, de specifieke kenmerken van de omgeving, in het bijzonder de daarin aanwezige bewoning, in aanmerking te nemen. Die overweging getuigt niet van een concreet onderzoek van het bezwaar dat de aanvraag onaanvaardbare geurhinder voor de bewoners in de omgeving veroorzaakt. Het motief dat “er in deze geen elementen aanwezig zijn waaruit zou blijken dat de geuremissie de grenzen te boven gaat van hetgeen mag verwacht worden bij de normale uitbating van het agrarisch gebied”, is een vrijblijvende overweging waarmee zowat iedere kritiek kan worden gepareerd.

De verwerende partij verwijst naar de corresponderende milieuvergunning, en de daarin opgelegde bijzondere voorwaarde, die zij op 8 november 2012 aan de tussenkomende partij afgegeven heeft. Daargelaten de vaststelling dat het bij een loutere verwijzing zonder enige verduidelijking blijft, blijkt dat die beslissing in administratief beroep bij de minister bevoegd voor leefmilieu aangevochten werd. Op 12 juli 2013 heeft de bevoegde minister het beroep gedeeltelijk ingewilligd en de beroepen beslissing door een nieuwe beslissing, met eigen bijzondere vergunningsvoorwaarden, vervangen. Zoals de eerste tussenkomende partij zelf met zoveel woorden stelt, laat het

georganiseerd administratief beroep de beslissing in eerste aanleg overleidend tot op het moment dat de bevoegde minister een nieuwe beslissing genomen heeft.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, waar het de beoordeling van de geurhinder betreft, steunt op een niet in de rechtsorde bestaande milieuvergunning. De beoordeling dat de geuremissie aanvaardbaar is, ontbeert aldus de vereiste feitelijke en juridische grondslag. De vaststelling dat de Raad van State het ministerieel besluit van 12 juli 2013 vernietigd heeft, is ten overvloede.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

B. Overige middelen

De overige middelen worden niet besproken omdat ze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

VIII. KOSTEN

De eerste tussenkomende partij vraagt om de verzoekende partij te veroordelen tot de kosten van het geding “inclusief een rechtsplegingsvergoeding van € 1.320”.

In overeenstemming met artikel 4.8.28, §2 VCRO legt de Raad de kosten ten laste van de in het ongelijk gestelde partij, in dit geschil de verwerende partij. Die kosten bestaan uit het rolrecht en het getuigengeld. Een rechtsplegingsvergoeding behoort daar niet toe.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de bvba FRALAUVA is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de stad TIELT is ontvankelijk.
3. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 28 maart 2013, waarbij aan de eerste tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden wordt verleend voor de nieuwbouw van een loods en mestverwerkingsinstallatie met aanhorigheden, en het regulariseren van een elektriciteitscabine op de percelen gelegen te 8700 Tielt, Deinsesteenweg 19 en met kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie F, nummers 272B, 273A, 274C en 283H.
4. De Raad beveelt de verwerende partij om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de eerste tussenkomende partij binnen een vervaltermijn van vier maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
5. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verwerende partij.
6. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 200 euro, ten laste van de tussenkomende partijen, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting op 11 oktober 2016 door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, negende kamer, samengesteld uit:

Geert DE WOLF, voorzitter van de negende kamer,
 met bijstand van

Yannick DEGREEF, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Yannick DEGREEF

Geert DE WOLF